

Millor que la situació internacional ens afavoreixi, però actuem com si a tot arreu tinguéssim enemics.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 72 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims
LLEIDA, divendres 9 de juliol de 1937.

Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

TEMES D'ACTUALITAT

Les valors morals

En el transcurs d'aquests dotze mesos, en que la convulsió provocada per la revol'ta feixista ho ha traspalsat tot, hem sofert molt, però també hem après molt.

En els dies passats, durant els quals el relaxament de tots els ressorts coercitius tradicionals arribava a suprimir pura i simplement tota norma legal, cada home i cada organització s'ha mogut i ha actuat a tenor de la seva concepció moral de la vida, pública i privada; tot s'ha mostrat tal com realment era, sense careta.

En certa manera, durant molt de temps, i encara ara una mica, hem viscut com devia viure l'home prehistòric: sense més llei que la que en cada moment ell mateix es feia, jutge i part, una llei que obeïa a l'instint més que a la intel·ligència, un instint que s'acomodava a la pròpia conveniència. El més fort, o el més audaç, o el menys escrupolós, manava. Els altres, a callar i a creure.

La comparació és exagerada, però en el fons és exacta. Ara, sí; hi ha certes normes, una aparença de llei, poder públic, una mica, només una mica de control; però durant molt de temps no n'ha existit gens, i cada un ha actuat responent a la seva pròpia naturalesa.

Repetim-ho: hem après molt. I el que hem après no és pas per a alegrar-nos. La fortitud moral, individual i col·lectiva en molts casos, ha caigut verticalment. Han passat coses de molt gruix, que abans, en el règim acabat el 19 de juliol, haurien estat inconcebibles. Ara se'n comencen a saber algunes, i el dia que es coneixin, al detall, i es diguin, donaran molt joc. És terriblement dolorós arribar a tal conclusió, però és així, pel que sembla.

Pobra revolució! Quantes coses desagradables s'han fet en nom teu! D'energúmens que et cantaven a tota veu i en tot moment, n'hi ha hagut molts. Però en el fons no hi havia, en molts casos, més que especulació a profit propi o de la cleda respectiva.

Demà, després de la guerra, en el despertar del gran pesombre d'ara,

serà el moment dramàtic del gran descens moral. Aquest moment, però, nosaltres l'esperem amb el cap alt i el cor net. No hem fet més que seguir una línia recta, com a homes i com a organització. La guerra, per nosaltres, no ha representat l'època de les vaques grasses, ans al contrari. Hem resistit i resistirem amb estoïcisme la dura prova que ens ha tocat, i estem contents de nosaltres mateixos, per haver procedit en tot moment amb un sentit de la vida pública que ens ve de lluny i ens és com una segona naturalesa.

De mitjans n'hem fet pocs. De paquets no n'hem fixat cap. El bluf, preocupats per guanyar la guerra, no ens atreïa. Però hem aguantat fermes en el nostre lloc, plens d'idealitat, confiats en el demà, esperant la nostra hora.

I la nostra hora, vindrà; no en dubteu, esquerrans. I arribada que sigui, els vostres homes i la nostra organització, que tants dies de glòria ha donat a Catalunya i a la República, tornaran a arremolinar al seu redòs, tant com mai, més que mai, el que de millor hi hagi en el nostre poble, ingenu, idealista, generós, disposat sempre a tornar vint per un, com la millor llavor, però també sever i justicier, perquè és molt sensible a les valors morals.

En ell tenim esperança. L'única esperança. Fa anys que el coneixem i sabem que s'hi pot confiar.

El Parlament de Catalunya

S'ha format, a Catalunya, un Govern de Front Popular. Tots els sectors que l'integren estan representats en el nostre Parlament. Doncs, si és així, per què no es presenta, amb el seu programa, a les Corts de Catalunya?

El Parlament és la pedra angular de tota la nostra vida pública. D'ell surt el President de la Generalitat. Sense ell, no hi poden haver lícitament ni Consellers, ni Lleis, ni Decrets que vaguin.

Terrible és la nostra guerra, però ho fou incomparablement més la gran guerra. La nostra fa un any que dura;

PERJUDICIS MATERIALS!

Continuant la tasca de desprestigiar les autoritats que defensen el Govern de la Generalitat, U. H. P. del dimecres i dijous passat, a propòsit de futileses en l'exercici de la censura, les emprèn contra l'Ordre Públic a Lleida, però amb la intenció, és clar, de mortificar el Comissari company Viadiu.

U. H. P. parla de perjudicis materials! És el comble. Amb una mica més de sinceritat i de memòria podria dir que la perjudicada materialment és la Generalitat que, des de fa molts mesos, paga dels cabals públics els redactors, el personal d'impremta i fins maquinària de dit periòdic, paladí defensor del Front Popular i, com no! del Govern de la Generalitat.

Els perjudicis materials, en tot cas, són per nosaltres, que hem de veure com amb diners públics i no amb el dels seus militants, s'alimenta i es sosté el diari d'un sector polític determinat. Si la dècima part d'això hagués passat en temps de la monarquia, fins les pedres s'haurien aixecat.

Viure per a veure!

aquella en durà quatre i mig. No obstant, ni França, ni Anglaterra, ni Alemanya, ni Itàlia veieren l'eclipsi de la institució parlamentària. Nosaltres, que a cada moment ens omplim la boca amb la paraula democràcia, serem de pitjor condició?

Que el Parlament actuï, ho demanaren, en el període de consultes de la darrera crisi, tots els sectors catalanistes i esquerrans. Per què no es fa? Es que fa per la crítica? Per de què? Es que per ventura hi ha algú que cregui que el Parlament no estaria a l'altura del moment, no tindria un prou viu sentit de responsabilitat?

Ni pensar-ho. Ara ens dolem que a l'ombra, clandestinament, es roseguin prestijis, es bescantin noms. Això passa, precisament, per manca de l'instrument adequat de crítica i control de la vida pública. És una desviació justament perquè no hi ha obert camí normal. Si el Parlament funcionés, tota aqueixa atmòsfera densa i enrarida d'ara, s'esfumaria com per encant. La vida pública es centraria, recobriria el seu joc normal.

Demanem que el Parlament s'obri. No fer ho, és mancar a la nostra Carta Constitucional. És atacar en la seva mateixa base les institucions democràtiques. És una il·legalitat. Representa un dany enorme. Per això aixequem la nostra veu per a que arribi on pugui ésser escoltada.

Qui ha de pagar la contribució de la terra?

El Diari Oficial de la Generalitat ha publicat la següent disposició:

«Havent estat moltes les consultes adreçades a aquest Departament referents a qui ha de satisfer les quotes de contribució territorial sobre la riquesa rústica i pecuària del primer trimestre d'enguany i altres endarreriments,

He resolt:

Venen obligats al pagament dels rebuts corresponents al primer trimestre de l'any corrent i anteriors, de la contribució territorial sobre la riquesa rústica i pecuària les Corporacions, Entitats, Organitzacions polítiques i sindicals i totes aquelles persones que hagin tingut o tinguin l'aprofitament o explotació de les terres durant el període de temps que comprenguin els esmentats rebuts tenint en compte que si l'import d'algun d'ells correspon a la totalitat de finques que havia estat repartides entre diferents conreadors, els Ajuntaments procediran a prorratejar entre aquests, la quota que proporcionalment els correspongui a base de llur extensió i classes de terreny.

Barcelona, 2 de juliol del 1937.—El Conseller de Finances, Josep Tarradellas.»